Şair Ve Yazar TAYYİB ATMACA İle Şiir Ve Edebiyat Üzerine Söyleşi

Konuşturan: Nuri PEKSÖZ
Edebiyat Öğretmeni

TAYYİB ATMACA

10.06.1962 tarihinde Kahramanmaraş, Afşin, Topaktaş köyünde doğdu. İşletme fakültesini bitirdi. Güneysu Kültür Sanat Edebiyat dergisi'nin kurucuları arasında yer aldı. Uzun süre bu derginin yayın yönetmenliğini yaptı.

Osmaniye'de (36 sayı) "Kırağı" şiir dergisini, Eskişehir'de Mustafa Özçelik ile birlikte "Ardıç Kültür Sanat Edebiyat dergisini çıkardı. Hece Taşları Şiir dergisini çıkarmaya devam ediyor.

Şiir ve denemeleri; Dolunay, Türk Edebiyatı, Türk Dili, Milli Kültür, Mina, Kardelen, Karçiçeği, Palandöken, Güneysu, Sühan, Tepe Edebiyat, Kırağı, Yedi İklim, Yolcu, Yitik Düşler Lika, Ardıç, Bir Nokta, Kardeş Edebiyat, Kuşluk Vakti, Herfene vb. dergilerde yayımlandı.

Yayımlanmış Eserleri:
Şiir Kitapları:
Hüzünlerin Düğünü, Kendi Yayını, Osmaniye 1980
Külüngün Taşlara Çizdiği Nakış, Güneysu Yayınları, Osmaniye 1993
Sarı Kitap, Kırağı Şiir Dizisi Yayınları, Osmaniye 1997
Bende Yanan Türkü Sende Sönüyor, Yediharf Yayınları, İstanbul 2004
Susarak Konuşsan Gözüm Dinlese, Yediharf Yayınları, İstanbul 2004
Döş Defteri, Ardıç Yayınları, Eskişehir 2006
Uzun İnce Bir Türkü, Yediharf Yayınları, İstanbul 2010
Âşıklar Meclisi, Açı Yayınları, İstanbul 2014

Deneme Kitapları:
Med Cezir Vakitler, Yediharf Yayınları, İstanbul 2004
Gece Vardiyası, Ardıç Yayınları, Eskişehir 2006
Ebemkuşağının Altında, Yediharf Yayınları, İstanbul 2010
Eskişehir'in Eskimeyen Yüzleri, Nar Yayınları, İstanbul 2014

Şiirlerinizde erdem, insan sevgisi, Anadolu, daha çok taşra vurgusu var. Sizi şair olarak ortaya çıkaran kültürel ortam nasıldı?

Edebiyat, sanat ortamının bulunmadığı; edebiyat dergilerinin ulaşmadığı ya da bizim haberdar olamadığımız "taşra"da başladı şiir serüvenimiz. Ben de birçok şairin yaptığı gibi önce şiir yazmaya başladım daha sonra okumaya. İlk şiir kitabım, Osmaniye Ticaret Lisesi 3. sınıftayken yayımlandı. Bu zaman zarfında, ne şiirlerimi eleştiren ne de bir yol gösteren oldu. Kendi kafamı yararak şiiri tanımaya çalıştım. Birinci kitabım 1980, ikinci şiir kitabım ise 1993 yılında yayımlandı. Şiir, hikâye, deneme, roman okuya okuya eksiklerimi görmeye çalıştım. İki kitap arasında geçen bu zamanı okuyarak değerlendirdim. Geriye dönüp baktığımda: "Keşke ortaokuldan başlayarak en az on yılımı okumak ve şiiri tanımakla geçirseydim." diyorum. Belli bir birikime sahip olmadan yazmak ya da konuşmak, havanda su dövmekten farksızdır. "Taşra"da yaşadığım bu olumsuzluklara rağmen okumanın ve yazmanın peşini bırakmadım. Keşke divan şiirini de yakından tanısaydım. Bu şiirdeki ritmik akış ve ustalığı kavrayarak o tadı geleneksel ve modern şiire taşısaydım.

Edebiyatımızda daha çok şiirin şahlanışı vardır. Nesir bizde Tanzimat'tan sonra işlenmiş "bir nesir dilimiz oluşmuştur." Şiir, orijinal bir dil olarak şaire hangi imkânları verir?

Şiir, bir ahenk içerisinde nesrin sıkıştırılmış halde söylenişidir. Nesirde sayfalarca anlatacağınız bir konuyu şiirde bir dize ile ifade edebilirsiniz. Türkülerimiz, manilerimiz, ninnilerimiz, ağıtlarımız, halk âşıklarının türkü formatında atışmaları; bir geleneğin devamı niteliğinde olduğundan, şiir bizde nesrin önünde yer almıştır. Nesir, her ne kadar halk hikâyeleri şeklinde gezici âşıklar tarafından köy odalarında anlatıldığından, yazıdan ziyade sözlü anlatım olarak kulaktan kulağa aktarılarak gelmiştir. Millet olarak, anlatacağımızı uzun uzadıya ifade etmek yerine şiirle dile getirdiğimizden olacak ki, şiir her zaman gerek yazılı gerekse sözlü edebiyatımızın başkahramanı olmuştur. Osmanlı padişahlarının şiirle ilgilenmeleri hatta çoğunun şiir yazmaları ve bazı padişahların divanı olmasının altında yatan gerçek de bu olsa gerek. Şiir, kaba kuvvet kullanmadan insanların konuşarak anlaşabildikleri bir dil olmuştur.

Koca Yunus'un
"Söz ola kese savaşı söz ola kestire başı
Söz ola ağulu aşı yağ ile bal ede bir söz"ünü hatırlayalım. Uzun lafın özeti söz, sözün özeti ise şiirdir.

Şiirimizde birçok arayışlar görüldü. İlk poetikanın Ahmet Haşim tarafından yazıldığını düşünürsek yeterince şiirin konuşulup tefekkür edilmediğini de söyleyebiliriz. Heceyle yazan bir şair olarak şiirimizdeki arayışlar hakkındaki düşüncelerinizi öğrenmek istiyoruz.

Cumhuriyetten sonra şiirde yeni bir arayış içine girilmiş, günümüzde adına "modern şiir" denilen serbest şiir ya da adına "Birinci ve İkinci Yeni" şiiri denilen şiir akımları biraz da dayatılmaya çalışılmıştır. Bu, biraz da yenileşme adına Batı şiirinden etkilenerek ya da Batıy'a öykünerek şiirler yazılmasına neden olmuştur. Bu şairler arasında geleneği bilen sanatçıların eserlerinde gerek iç kafiyeyi, gerekse şiirin akıcılığını yakalayan şairlerin şiirleri kalıcı olmuştur.

Mesela, Arif Nihat Asya, Ceyhun Atuf Kansu, Fazıl Hüsnü Dağlarca, Nazım Hikmet, Sezai Karakokoç, Yavuz Bülent Bakiler, Bahaettin Karakoç, Ali Akbaş, Cumali Ünaldı Hasannebioğlu, Metin Önal Mengüşoğlu, Mehmet Ragıp Karcı, Arif Ay, Mehmet Aycı gibi şairlerin şiirlerini okuduğunuzda geleneğin izlerini görürsünüz.

Gerek divan şiiri gerekse halk şiirinin kendi içinde o kadar farklı türleri var ki her şiirde ayrı bir şiir zevki yakalarsınız. Her şair elbette, kendi devrinin şiirini yazacak ama geçmişten günümüze bir şiir geleneği var ve bu gelenekten habersiz şiir yazmak; körün, fili tarif etmesi gibi bir şey olsa gerek.

Şiiri tanımaya başladığım ve şiirin ne olup olmadığını kavradığım otuz yıl içeresinde hece şiiri ile ilgili yeni bir arayış olarak "Gülce Edebiyat" akımı diye bir teori ortaya atıldı; ama bu anlayışın yeterince kabul görüp görmediğini de bilmiyorum. Hece şiiri yazanlar, daha çok sosyal medya ortamında şiirlerini paylaşmayı sürdürüyor. Güzel şiir yazanlar var ama onlar da şiir sitelerine ve sosyal medyaya hapsolarak dar alanda paslaşmayı sürdürüyorlar. Bu şairlerin belki de böyle bir dar alanda paslaşmaları, biraz da günümüz edebiyat dergilerinin geleneksel şiire bakış açısından kaynaklanıyor olsa gerek. Geleneksel şiirin tekrar yaşatılması, günümüz diliyle tekrar yorumlanması gerekliliğine inanarak yola çıktığımız Hece Taşları şiir dergisi ile geleneksel şiire her ne kadar kapı aralamaya çalışsam da geleneksel şiir yazan arkadaşlar, e-dergi olmasını hâlâ "internet dergisi" olarak algıladıklarından yeterince sahiplenmediklerini görmekteyim. Geleneksel şiire sahip çıkmak adına çıkmış olduğum bu yolculukta bazılarına göre "Donkişot"luk yapıyorum. Bu yolculuğumda bir patika açmaya çalıştığımın bilinmesinin ise, yıllar sonra bu yolda yürümeye başlayanlar tarafından anlaşılacağına inanıyorum.

Hem serbest şiir yazıyorum hem de hece şiiri. Kimileri, şiirimde hece sesinin olduğunu söylüyor, kimileri halk şairi diyor; ama benim şiirlerim her ikisi de değil. Hecenin imkânlarından faydalanarak yerine göre klasik hece şiirini yazdığım gibi, "serbest hece ve yanaşık hece" dediğim şiir tarzım oluştu. Bu tarzda yine geleneğin imkânlarından faydalanarak, hecenin izini sürerek, halk şiiri içinde günümüz dilini kullanarak modern hece şiiri yazmaya çalışıyorum. Bu ne kadar kabul görür; orasını bilmem; ama şiirimi geleneğin imkânlarından faydalanarak geleceğe taşımak istiyorum. Şiirlerim ilk bakışta serbest şiir gibi algılansa da hecenin o ritmik akışını bilen ve şiiri ona göre okumayı bilenler, şiirin akışına ayak uyduracaklardır. Ahmet Hamdi Tanpınar'ın yapmaya çalıştığı, görünüşte serbest ama hecenin imkânlarından faydalanarak yazmış olduğu şiir izini,yıllar sonra farkına varmadan biraz daha farklandırarak sürdürmeye çalışıyorum. Mesela Ahmet Hamdi Tanpınar'ın

"Her şey yerli yerinde; havuz başında servi
Bir dolap gıcırdıyor uzaklarda durmadan
Eşya fışkırmış gibi tılsımlı bir uykudan,

Sarmaşıklar ve böcek sesleri sarmış evi." Şiiri, her ne kadar serbest şiir gibi okunsa da aslında hecenin 14'lü ölçüsüyle yazılmış bir şiir. Ben de şöyle bir dörtlükle şiirimin bu şiir damarına akraba olduğuna örnek vermek istiyorum.

Gözlerine bakınca karabatak dalarım,
Uyku ile arama kirpiklerin çatılır.
Hayalini koklarım, biraz mayhoş olurum.
Gözlerimi kaparım, yanağımdan öpersin.
Deli taylar dörtnala, damarımda koşarlar,
Saçlarımda eğleşir kavakların yelleri.

Hecenin imkânlarından faydalanarak ve adına yanaşık hece dediğim tarzda yazılmış şiirden bir bölümü de buraya alalım ve şiirlerimiz ile ilgili yazılacakları, gelecek zamana bırakalım.

İnşallah gelmedik aşksız ölmeye, bir gün kanat çırpar nasip kuşumuz, belki ruhumuza ayna tutacak, içine çekecek bir şehir çıkar, gidip sonbaharı orda yaşarız, henüz dağılmadan toparlanalım, kentler benzetmeden bizi kendine, insan içimize geri dönelim, aşkın koyakları ıpıssız kaldı, özlemiştir kuşlar insan sesini, kolun iyileşsin dağa çıkalım, yolumuzu gözler güzçiğdemleri.

İspanyol yazar Carventes: " En iyi yöntem içtenliktir." der. Edebiyat sevgisiyle dolu birçok öğrencimiz var. Şiir ve üslup nasıl öğrenilir? Gençlerimiz " iyi şair" kavramından ne anlamalıdır?

Bir okulun kapısından girip pencereden atlayarak diploma alınmıyorsa; edebiyatı sevmeden, edebiyatın içinde yüzmeden, iyi bir okur olmadan, okuduklarımızdan edebi zevk almadan, o zevki başkalarına nasıl aktarabiliriz? Öncelikle iyi bir okur olmak gerekir, yazmak daha sonraki mesele. Özellikle lise öğrencileri için tavsiyem şudur: Edebiyat öğretmenlerine, divan şiirini nasıl okumaları, nasıl anlamaları, şiirin kalıplarını kafalarında nasıl oturtmaları gerektiğini ısrarla sorup öğrenmeleri gerekir. Bu öğrenim, ilerleyen zamanlarda işlerine çok yarayacak. Şiirde o edebi tadı alarak şiir mayası oluşturmaları bakımından çok önemlidir. Bunun için belki birkaç yıl okumaları gerekir. İşte bu okuma serüvenini tamamladıktan sonra sıra, halk şiirine gelmeli. Her iki şiir türünün nasıl yazıldığı, nasıl okunduğu üzerinde yoğunlaştıktan sonra; hangisinin şiir olduğunu hangisinin olmadığını ölçecek bir gönüle, edebiyat mihengine sahip olurlar. Herkes şair/yazar olacak diye bir kaide yok. İyi bir şair yazar olmanın yolu da maalesef buradan geçer. Bu edebi zevki yakaladıktan sonra hangi şiirin kaç okka ettiğini az çok tahmin eder, ona göre kaliteli şairlerin/yazarların kitaplarını okur; böylece de edebiyat dünyası şekillenmiş olur.

Tayyib Atmaca bir yazar ve bir baba olarak gençlere hangi tavsiyelerde bulunur? Neleri öğütler?

Ne kadar doğal, ne kadar sağlıklı beslenirsek o kadar sıhhatli oluruz. Ne kadar kaliteli kitap okursak o kadar bilgi dağarcığı geniş bir insan oluruz. Okumak, aynı zamanda kendimizi ifade etmemizin anahtar cümlelerini oluşturmaya çalışmak, demektir. Okumak; anlamak, anlamlandırmak, anlatmak ve anlaşılmak için vardır. Nasıl ki et yiyen hayvanlar ot yiyen hayvanlara hükmediyorsa okuyanlar da okumayanlara hükmeder. Ne kadar okursanız o kadar bilgi dağarcığınız olur. Bilgi, bir güçtür; güçlü olmanın birinci şartı da başkalarının düşüncelerini kesip, kopyalayıp kendi düşüncelerimiz gibi yapıştırmaktan geçmez. Okuduklarımızı analiz ederek kendi fikirlerimizi ortaya koymak gerekir. Böyle olmazsa başkalarının düşüncelerinin bağımlısı oluruz ve kendimize ait sözümüz olmaz. İnsan; sözleri ile tartılır, ona göre ağırlanır. Her insan mesleğini en güzel şekilde icra edebilir; ama bu herkesle iyi anlaşacağı anlamına gelmez. İşte sanat, edebiyat mesleğimizin yanında icra edeceğimiz bir ince mesleğimiz olmalı. Biz, insanların kapılarını söz ile açacağız, ona göre gönüllerinde yer alacağız. Kimsenin aklına Mehmet Akif Ersoy'un veteriner hekim, Necip Fazıl'ın bankacı, Arif Nihat Asya'nın öğretmen, Abdurrahim Karakoç'un zabıta memuru olduğu gelmez; ama biz onları şair biliriz. İşimizde, hayatımızda bir farkındalık oluşturmak istiyorsak mutlaka bir güzel sanatla uğraşmamız gerek. Bu güzel sanatlara açılan kapı ise okumak, okumak, okumaktır.

Her zamanın bir ruhu, bir zihniyeti var. Zamanı, çağı okumak, vakte konuşmak hakkındaki düşüncelerinizi bizimle paylaşabilir misiniz?

Nereye kaçarsak kaçalım, gelenek gelir sizi bulur nihayetinde; siz de o geleneğin bir parçasısınızdır. Bakın Koca Yunus yine vaktimize buyurdu:

"İlim, ilim bilmektir.
İlim, kendin bilmektir.
Sen kendin bilmezsin,
Ya nice okumaktır?" Okumanın yani adam olmanın birinci yolu; insanın kendini bilmesi, yani kendi kendini keşfetmesiyle olur. "Beşikten mezara kadar ilim öğreniniz!" ilkesi de bunun için söylenmiştir. Sözü tartarak söylemek ne kadar önemliyse, okuduğumuzu da anlayarak okumak o kadar önemlidir. Nasıl ki her öğünü "abur cubur"la geçiştirmiyorsak okuduklarımızı da seçmek zorundayız. Kötü kitap, iyi kitabın önünde takoz olur. Onun için sosyal medyada öne çıkan yazarlardan değil de geçmişten günümüze edebiyatta iz bırakmış şairlerin/yazarların kitaplarından başlamalıyız. İlk okuyuşlarımızda anlamakta zorlandığımız yerler olsa da zamanla şair/yazar ile aranızda bir samimiyet oluşmaya başlar. Bu samimiyet, o şair/yazarın dostlarını tanımaya kapı aralar. Bu şekilde başlayan okuma serüveniniz, sizinle birlikte hayatın/insanın kapılarını açar. Kelimelerin hangilerinin yetkin hangilerinin ham, hangileri ile gönül kapısı açılır, hangileri ile gönül yıkılır, bütün bunları kavrayacak bir bilinçte olursunuz. Ona göre hayatınızı şekillendirir, ona göre bir dünya inşa etmeye başlarsınız.

Sanat; estetik haz vermenin yanında; telkin eden, toplumu etkileyen bir güç olarak her devirde etkili oldu. Bir sanatçının, içinde büyüdüğü topluma, ait olduğu milletine karşı hangi vazifeleri vardır?

Sanat, edebiyat insanın ince yanıdır. Bir üslup ve estetiğe sahip olmadan sanatın, edebiyatın insana kattığı katma değerin farkında olamayız. Bir sanat eserinin eser kabul edilmesi için yazılmasının üzerinden en az elli yıl geçmesi gerekir. Bunu kendi alanımız olan şiirle karşılaştıracak olursak, yazdıklarımız toplum hafızasında ne kadar yer bulacak, ne kadar geleceğe aktarılacak, onu zaman gösterecektir. Günümüzde çok popüler olan bir şair/ yazar acaba elli yıl sonra hafızalarda ne kadar devr-i daim yapacak? Milletimizin geleneğine ne tür katkılar sağladığını zaman gösterecektir. Bugün geleneksel şiir dendiğinde klasik hece ya da aruz kalıpları içerisinde yazılan şiirler gibi kabul görmekte. Oysa gelenek, var olanı taklit etmek değil, var olanı tanıyarak yeni varoluşlar ortaya koymaktır. Günümüzde adına "modern" ya da "serbest" şiir denilen şiirlerin altına şairinin ismini yazmadan bir dergi ya da şiir kitabı çıkarsak, üsluplarından tanıyabileceğimiz üç beş şairin dışında tüm şiirler, tornadan çıkmış gibi neredeyse birbirlerinin kopyası gibi algılanır. Günümüz sanat ve edebiyat anlayışı kısır bir döngü içinde, bundan dolayı da ara sıra geçmişimizle övünerek günü kurtarmaya çalışıyoruz.

Bir dergi editörü olarak aynı zamanda medyayla da iç içesiniz. Edebiyat dergileri genç yeteneklere yeterince fırsat veriyor mu?

Günümüz edebiyat dergilerinde genç yetenek kim, usta kim belli değil. Herkes şair, herkes yazar; ama herkes okur değil. Sayısını bilemediğim kadar edebiyat dergisi çıkıyor ve her yıl binlerce kitap basılıyor. Basılan bu dergiler ve kitaplar, üzerinden daha on yıl geçmeden hurda kâğıt olmasından öteye geçemiyor. Asıl meselenin yazma değil okumak olduğuna inanıyorum. Uzun ve düzenli okumalar sonunda bir edep ve estetik sahibi olabilirsek işte ondan sonra yazma devreye girer. Bahsettiğiniz genç yeteneklerin, gerçekten yetenek olduğunu fark eden dergiler mutlaka olur. Bu yeteneklere alan açmak için dergi editörlerinin biraz daha özverili olmaları gerek. Onlara "olmadan", "oldun" derlerse hem kendilerine hem gençlere yazık ederler. Önemli olan, yeteneğin başkaları tarafından "yetenek" olarak kabul edilmesidir.

Halk şiiri, aynı zamanda içinde ritmi musikiyi taşıyan bir hazine. Derginiz, birçok halk şairi hakkında özel sayılar hazırladı. Genç kuşaklara halk şiirimizi nasıl sevdirebiliriz?

Günümüz edebiyat öğretmenleri, öğrencilerine maalesef Sezai Karakoç, İsmet Özel, Cahit Zarifoğlu, Necip Fazıl, Turgut Uyar, Cemal Süreya, İlhan Berk, Edip Cansever, Ece Ayhan vs. şairleri tavsiye ediyorlar. Bu, biraz da kitabın ortasından okutmaya başlamak gibi bir şeydir. Hâlbuki derslerinde divan ve halk şiiri örneklerini okudukları şairlerin kitaplarından

başlayıp gelenek ile bir bağ kurdurarak daha sonra günümüz şairlerinin şiirlerini okumaları tavsiyesinde bulunmaları gerekmektedir. Günümüzde adı anılan bu şair ve yazarların geçmiş olduklarıköprü, gelenek köprüsüdür. Divan ve halk şiirini yeterince özümsemeden "modern" şiiri tanımaya çalışmak estetik zevkten, duygudan, metafizikten uzak bir hayat yaşamak gibidir. Divan ve halk şiirini tanımadan günümüz şiirini okumaya başlamak ya da yazmak, okumaya ve yazmaya üç sıfır yenik başlamak demektir.

Batılı edebiyat araştırmacıları da günümüzde "sözün düşüşünden" bahsetmektedir. Görsellik ve realite; sözü, özellikle de hikmet dili olan şiiri nasıl etkiliyor?

Dilin bozulması; insanın bozulması demektir. Dilin kaybolması hafızamızın boşalması demektir. Dilimize ne kadar sahip çıkar, kelimeleri yerli yerinde kullanarak aşındırmazsak dil zenginleşir. Dilin zenginleşmesi, insan ilişkilerinin bir saygı sevgi çerçevesi içinde toplumun bütün satıhlarına yayılması demektir.

Edebiyat, dil ile yapılan bir sanat olduğu kadar, insanlar arasında gönül köprülerinin kurulmasında en önemli görevi üstlenen sanattır.

Teknoloji, insan hayatını ne kadar kolaylaştırıyorsa insan ilişkilerini bir o kadar da zayıflatıyor. Dünya, hızla devasa bir kent haline gelmeye başladı. İnsanlar birbirlerine en hızlı bir şekilde ulaşabiliyor; ama bu hızın binde biri kadar insanı insana yaklaştırmıyor. Bir evin içinde yan yana oturduğumuz aile fertlerinden tutun da bir otobüste, uçakta, gemide, tramvayda yanyana yolculuk yapan iki insan birbirlerine selam verip üç beş kelime de olsa sözle birbirlerine dokunamıyorlar. Yazının, sözü uzaklara taşırken sözün sıcaklığını, samimiyetini de alıp götürdüğü bir zaman diliminde yaşamaya başladık. Edebiyatımız da bu olumsuz gidişattan nasibini almaya başladı. Okuduklarımız bize dokunmuyor. Şiirin ayakları gönül topraklarında gezinmiyor, dolayısıyla bereketi kaçtı hayatımızın. Bize sunulan edebi metinler de yapma çiçekler gibi bir görselliğe sahip; ama kokusu yok.

Denemeler de yazıyorsunuz düşünce yazılarını yazmak bir birikime bağlı mutlaka, yazar olma arzusu taşıyan gençlere tavsiyelerinizi bizimle paylaşırsanız memnun oluruz.

Yazmak biraz da dolmakla (birikimle) alakalıdır, ne kadar okursanız düşünce atlasınız o kadar genişler. Okuduklarınızdan aldığınız edebi tadı dostlarınızla da paylaşmak istersiniz. Bu, bazen sözlü bazen de yazılı anlatımla olur. Bir arı tek başına ne kadar bal yapar orasını bilmem ama yaptığı şeyin, bal olabilmesi için milyonlarca çiçeğin polenlerinden topladıklarıyla ne kadar bal üretebilirse o kadar çalışkandır. Hiçbir arı, el yapımı bir çiçeğin üzerine konup bal yapma işine girişmez. Bu yüzden gerçek çiçeklere ulaşabilmek için ömrünün sonuna kadar çalışır. Okumak-yazmak da biraz böyledir. Size dokunan şiir, roman, hikâye, deneme sizde ne kadar karşılık buluyorsa siz de okuduklarınızdan aldığınız tat kadar yazarsınız.

Tayyib Atmaca iyi bir okuyucu mu? Okumak ve yazmak eşdeğer iki eylem olarak size göre nasıl yürütülmeli?

Maalesef kendimi iyi bir okuyucu olarak görmemeye başladım. İnsanın dünya gailesi çoğaldıkça okuması azalıyor. Yaklaşık otuz yıldır çeşitli dergilerde yayın yönetmenliği yapmamdan kaynaklansa gerek. Son zamanlarda her sabah ancak bir saat düzenli okuma yapıyorum bu da yetmiyor; ama yapacağım başka bir şey de yok. Benim gibi bir meşgalesi olmayanların daha düzenli okumaları; özellikle gençlerin yaşlandıkça, gailelerinden dolayı okumaları azalacağından, henüz vakitleri varken günün en az iki üç saatini okuyarak geçirmelerinin sayısız faydası vardır.

Yazdıklarımız, biraz da okuduklarımızdan bize dokunan bir şiire, bir denemeye kapı aralayan düşünce kıvılcımlarının çakmasıyla birlikte yazma eylemine geçeriz. Okumak ve yazmak, birbirini besleyen iki önemli eylemdir.

Görüşlerinizi dergimizle paylaştığınız için teşekkür ederim.

Ben teşekkür ederim inşallah öğrencilerin gönül kapılarını açacak bir sohbet olmuştur.